

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 427 / 22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 6 kwietnia 2022 roku wydany w sprawie II K 140 / 21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>1. Zarzut obraży przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia:</p> <p>a) art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, a w szczególności zeznań świadków K. P. i E. D. i danie im wiary w całości,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

w sytuacji gdy w zakresie zdarzenia z dnia 2 sierpnia 2020 roku nie można było ustalić czy wyczuwalna woń alkoholu od osoby widzianej przez świadka K. P. i niezidentyfikowanej wprost jako oskarżony odzwierciedlała jego stężenie w organizmie, albowiem nie została ta osoba przebadana na stężenie alkoholu, a także całkowite dowolne ustalenie, że oskarżony w dniu 12 września 2020 nie mógł spożyć alkoholu po zatrzymaniu pojazdu, albowiem świadek E. D. tego nie zauważył;	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
b) art. 6 k.p.k. poprzez pozbawienie oskarżonego w toku postępowania przygotowawczego prawa do obrony i przeprowadzenie z nim czynności procesowych pomimo braku powiadomienia o ich terminie ustanowionego obrońcy oraz braku wyraźnej zgody ze strony oskarżonego na przeprowadzenie czynności bez obecności obrońcy i w konsekwencji	

uznanie depozycji złożonych przez oskarżonego w toku postępowania przygotowawczego w powyższych warunkach za pełni wiarygodne i stanowiące podstawę do ustalenia stanu faktycznego, co stanowiło naruszenie art. 7 k.p.k.;

c) art. 201 k.p.k. poprzez zaniechanie dopuszczenia przez Sąd I instancji opinii z innych biegłych, w sytuacji gdy biegli wydający opinie w sprawie nie udzielili lub nie potrafili udzielić odpowiedzi na zadane pytania przez obronę dotyczące ustaleń w zakresie potencjalnego stężenia alkoholu w okolicznościach podawanych przez oskarżonego przy przyjęciu sytuacji tzw. „nadpicia” i ograniczyli się do stwierdzenia, że ilość spożytego alkoholu w okolicznościach podawanych przez oskarżonego jest niewiarygodna, co czyni przedmiotowe opinie w sprawie całkowicie nieprzydatnymi do rozstrzygnięcia, a także w sytuacji,

gdy biegli wydający
ustną uzupełniającą
opinię nie są
biegłymi z zakresu
toksykologii (prof. J.
B. jest specjalistą
z zakresu medycyny
sądowej, zaś dr P.
Ł. jest adiunktem w
Zakładzie (...));

d) art. 211 k.p.k.
poprzez zaniechania
dopuszczenia przez
Sąd I instancji
dowodu z
eksperymentu
procesowego i
poczynienie ustaleń
w zakresie czasu
niezbędnego do
przemieszczeń przez
oskarżonego lub
świadków we
własnym zakresie,
pomimo iż Sąd nie
posiada wiadomości
specjalnych w tym
zakresie i nie
został dopuszczony
dowód z opinii
biegłego z zakresu
rekonstrukcji
zdarzeń drogowych
lub fizyki,

2. Zarzut błędu w
ustaleniach
faktycznych mający
istotny wpływ na
treść wydanego
wyroku:

a) tj. przyjęcie
przez Sąd I
instancji, że świadek
K. P. widziała
oskarżonego M. P.
jako kierującego
pojazdem w dniu

	<p>2 sierpnia 2020 roku oraz jako osobę będącą w tym samym sklepie co ona, w sytuacji, gdy świadek wyraźnie na pytanie obrońcy wskazała, że nie zna M. P. oraz nie jest w stanie powiedzieć, czy oskarżony to M. P., albowiem <u>nie był on obecny podczas rozprawy, a także zaniechano jego okazania na wcześniejszym etapie</u></p> <p>b) tj. przyjęcie przez Sąd I instancji, że świadek E. D. cały czas obserwował oskarżonego w dniu 12 września 2020 roku w sytuacji, gdy świadek wprost na pytanie obrońcy, podał, że wysiadając ze swojego samochodu obserwował drogę oraz upewniał się, czy może bezpiecznie zatrzymać pojazd oraz go opuścić.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p><u>Z uwagi na treść i związek zarzutów podniesionych w apelacji w/w pkt 1a oraz 2a i</u></p>				

2b zostaną one rozpoznane łącznie.

Wbrew wywodom skarżącego sąd pierwszej instancji respektując nakaz wynikający z art. 7 k.p.k. należycie przeprowadził i ocenił zgromadzone w sprawie dowody, rozważył wszystkie ustalone na ich podstawie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego M. P., a swoje przekonanie co do ich wiarygodności - w sensie pozytywnym i negatywnym, logicznie i wyczerpująco umotywował w pisemnych wywodach orzeczenia, przy czym uczynił to z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Następnie na podstawie tychże dowodów, poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne co do sprawstwa i winy oskarżonego M. P. w zakresie zarzucanych mu czynów.

W kontekście podnoszonych

zarzutów przez obrońcę wskazać należy, iż:

- przedmiotowe postępowanie zostało zainicjowane przez przypadkową, obcą oskarżonemu osobę - świadka E. D., który obserwując tor ruchu jadącego przed nim pojazdu na drodze w dniu 12 września 2020 roku, powziął uzasadnione podejrzenie, iż kierowca tego pojazdu jest nietrzeźwy. E. D. nie miał żadnego interesu w tym, aby zatrzymywać oskarżonego, wzywać na miejsce zdarzenia funkcjonariuszy Policji, tracić przy tym swój czas, czekając na ich przybycie i jednocześnie stając się naocznym świadkiem zdarzenia, który jak wiadomo będzie w przyszłości wzywany na przesłuchania. W takich okolicznościach nie sposób uznać, iż przedstawiona przez świadka wersja zdarzeń, jakie miały miejsce w dniu 12 września 2020 roku jest nieprawdziwa. Zwłaszcza, że jego zeznania są jednolite,

konsekwentne i nie podlegały żadnym modyfikacjom na przestrzeni postępowania (k.9-10, k. 166verte)

- oskarżony odpowiadając na pytania swojego obrońcy dotyczące zdarzenia z dnia 12 września 2020 roku, podczas rozprawy w dniu 26 maja 2021 roku przyznał, iż "tego dnia do południa wypilem **ze dwa** piwa na budowie, gdzie pracuję. To był O. mocny 7% pół litra i drugie takie samo. Nie pamiętam, czy jadłem, czy nie jadłem" (k. 165 verte). Oznacza to, że M. P. mając świadomość, iż wcześniej spożywał alkohol, który może pozostawać jeszcze w jego organizmie zdecydował się na prowadzenie pojazdu po drodze publicznej. W takiej sytuacji twierdzenia oskarżonego, jakoby w trakcie jazdy zjechał na pobocze, zatrzymał się tam i spożywał 200 ml wódki żubrówki 40%, "bo miał mroczki przed oczami" i dlatego podczas badań przeprowadzonych

przez funkcjonariuszy Policji wyszło, iż znajduje się on w stanie nietrzeźwości (ale w nim nie prowadził pojazdu, tylko stan ten nastąpił "po jeździe") należało uznać za nieudolną linię obrony, która nie pokrywa się z tym, co sam oskarżony "zaraz po tym" wyjaśnił (albowiem cyt. wyżej wyjaśnienia stanowią dalszą, nielogiczną i wewnętrznie sprzeczną wersję zdarzeń, jaką próbował oskarżony przedstawić przed Sądem przy pomocy swojego obrońcy) (k. 165verte). Ponadto wyjaśnienia oskarżonego są sprzeczne z treścią dopuszczonymi w sprawie opiniami biegłych z Pracowni Toksykologii Sądowej Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej (...) w Ł. (o czym szerzej w poniżej), które w sposób jednoznaczny wykluczają, iż w dniu 12 września 2020 roku mogło dojść do sytuacji „narpicia”, do której odnosi się obrona w apelacji,

- niewiarygodny jest także podawany przez oskarżonego rzekomy pretekst, dlaczego napił się alkoholu w dniu 12 września 2020 roku (jak kłamliwie twierdzi dopiero po zaparkowaniu samochodu), choć wiedział, że niedługo będzie musiał dalej jechać w trasę,

- skoro jak wskazano wyżej, sam oskarżony pogubił się w tym, kiedy i ile spożywał alkoholu przed badaniem przeprowadzonym przez funkcjonariuszy Policji w dniu 12 września 2020 roku, należało uznać, iż zeznania E. D. z dnia 12 września 2020 roku (k.9-10), a zatem spontanicznie złożone w dniu zdarzenia, są w pełni wiarygodne i prawidłowo przyznano im prymat wiarygodności, uznając, iż oskarżony - tak jak zeznał świadek - nie spożywał w obecności E. D. alkoholu. Poza tym nielogicznym by było, aby oskarżony wiedząc, iż na miejsce

zostali wezwani funkcjonariusze Policji, którzy poddadzą go badaniu na obecność alkoholu w organizmie, postanowił spożywać/kontynuować spożywanie alkohol(u),

- odnośnie zeznań świadka K. P. należy wskazać, iż po pierwsze świadek w sposób konkretny, stanowczy, rzeczowy i przekonujący w dniu 03 sierpnia 2020 roku (a więc następnego dnia po zdarzeniu, jakie miało miejsce w dniu 02 sierpnia 2020 roku) zeznała, że „czuła od niego (M. P.) woń alkoholu. Z jego zachowania, sposobu poruszania się, wywnioskowałam, że jest nietrzeźwy” (k.27). Doświadczenie życiowe, jakie miała świadek wynikające z jej wieku i miejsca zatrudnienia wskazuje, iż obserwując i czując woń alkoholu od klienta wyciągnęła prawidłowe wnioski, iż jest on nietrzeźwy. Nie ma powodów, aby nie dać wiary świadkowi, ponieważ jest ona

w stosunku do oskarżonego osobą obcą. W dniu składnia pierwszych zeznań sama nawet przyznała, że „ja nie znałam tego mężczyzny” (k.27). Jego tożsamość świadek poznała w wyniku czynności, jakie podjęto w związku ze zdarzeniem, jakiego była naocznym świadkiem w dniu 02 sierpnia 2020 roku (k.20),

- oskarżony w trakcie postępowania diametralnie zmieniał swoją linię obrony - od przyznania się do zarzucanych mu czynów i chęci dobrowolnego poddania się karze, do wniosku skargi apelacyjnej o jego uniewinnienie.

Oczywiście oskarżony ma w pełni do tego prawo i Sąd je respektuje, nie mniej jednak oskarżony i obrońca muszą być świadomi tego, iż w poczet materiału dowodowego nie wchodzi tylko wyjaśnienia oskarżonego, ale również m.in. protokół badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu (k.3-6),

zeznania kilku, niezależnych świadków, opinie biegłych, informacje z notatki urzędowej - k. 20, której rozwinięciem są zeznania świadka K. P. (k. 173-174 (odpowiadającej wówczas nie tylko na pytania Sądu, ale także obrońcy oskarżonego), zatem aby uznać, iż wersja przedstawiana przez oskarżonego jest prawdziwa, musi ona korelować z pozostałymi w sprawie dowodami i korelować z nimi w logiczną całość.

Ad. do zarzutu z pkt

1b

Kontrola odwoławcza zaskarżonego rozstrzygnięcia nie potwierdziła słuszności stanowiska obrońcy oskarżonego wskazującego na naruszenie przez Sąd Rejonowy przysługującego oskarżonemu M. P. zgodnie z art. 6 kpk prawa do obrony.

Prawo do obrony dzieli się na materialne i formalne. Zasada prawa do obrony w sensie materialnym obejmuje całokształt

instytucji prawnych przewidzianych w ustawach karnych, których wykorzystanie pozwala dowodzić swej niewinności przez oskarżonego lub też podejmować działania wskazujące na okoliczności, które mogą mieć wpływ na orzeczenie o winie, czy na wymiar kary. Natomiast prawo do obrony w sensie formalnym to przysługujące oskarżonemu uprawnienie do posiadania obrońcy z wyboru lub z urzędu, dzięki któremu zagwarantowana jest możliwość obrony racji oskarżonego w sensie przeciwstawienia się tezom oskarżenia przez wykwalifikowanego pełnomocnika procesowego. Skupiając się na prawie do obrony w znaczeniu materialnym należy podać, że ma ono szerokie znaczenie. Na jego treść składają się przykładowo: prawo do odmowy składania wyjaśnień, przytaczania okoliczności na swoją niekorzyść,

uczestniczenia w rozprawie, czy możliwość zgłaszania w procesie twierdzeń oraz wniosków dowodowych (K. Dąbkiewicz, Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia.

Komentarz, wyd. II, 2017, Lex). Sąd Najwyższy uznał, że prawo do obrony jest fundamentalnym prawem obywatelskim gwarantowanym Konstytucją RP oraz przepisami konwencji międzynarodowych, które Polska podpisała i ratyfikowała, a które przez to stały się częścią wewnętrznego porządku prawnego (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2007 r., sygn. akt I KZP 26/07, OSNKW 2007, Nr 10, poz. 71).

Urzeczywistnieniu

prawa do obrony
szuży inicjatywa dowodowa, prawo zadawania pytań świadkom i biegłym.

Dlatego też każdy oskarżony ma co najmniej prawo do przesłuchania lub spowodowania przesłuchania świadków

oskarżenia oraz
żądania obecności i
przesłuchania
świadków obrony
na takich samych
warunkach jak
świadków
oskarżenia
(postanowienie
Sądu Najwyższego
z dnia 18 czerwca
2013 r., sygn.
akt V KK 46/13,
Lex nr 1335663).
Niezbędne dla
skorzystania z tego
uprawnienia jest
natomiast
umożliwienie
oskarżonemu przez
sąd uczestniczenia
w rozprawie.
Naruszenie
wspomnianego
obowiązku
zapewnienia
oskarżonemu
możliwości
osobistego
uczestniczenia w
rozprawie głównej
i obrony na niej
swoich praw oraz
interesów trzeba
ocenić jako
uchybiecie o
charakterze rażącym
(wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
18 maja 2011
r., sygn. akt IV
KK 119/11, Lex
nr 817548). Prawo
do uczestnictwa w
rozprawie stanowi
bowiem
podstawowe
uprawnienie
oskarżonego o
charakterze

gwarancyjnym
(wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
10 marca 2010 r.,
sygn. akt V KK
401/09, OSNwSK
2010, Nr 1, poz. 514).
Znamiennym jest,
że uniemożliwienie
oskarżonemu
uczestniczenia w
rozprawie, składania
wniosków
dowodowych,
zadawania pytań
świadkom oraz
zabrania głosu jest
na tyle rażącym
naruszeniem prawa
do obrony, które
mogło mieć wpływ
na treść wyroku, że
z reguły powinno
stanowić podstawę
do jego uchylecia i
przekazania sprawy
sądowi I instancji do
ponownego
rozpoznania (wyrok
Sądu Najwyższego
z dnia 21 lutego
2011 r., sygn. akt
WA 34/10, OSNwSK
2011, Nr 1, poz. 407).

W ocenie Sądu
Okręgowego
konieczność
uchylecia
zaskarżanego
wyroku i
przekazania sprawy
do ponownego
rozpoznania z uwagi
na naruszenie prawa
oskarżonego do
obrony nie miała
miejsca w niniejszej
sprawie.

Przepis art. 6 k.p.k. statuuje zasadę prawa do obrony, tzn. że postępowanie w sprawach karnych oparte jest na założeniu, że oskarżony jako strona procesu może w toku całego procesu prowadzić akcję obrończą i korzystać z pomocy podmiotu zawodowo niosącego pomoc prawną, czyli obrońcy. Uznanie prawa do obrony za zasadę postępowania oznacza też, że przy wykładni przepisów należy kierować się nią wtedy, gdy przepis stwarzałby możliwość różnych interpretacji, z których trzeba wówczas wybrać rozumienie przepisu pozwalające oskarżonemu na realizowanie prawa do obrony. Kodeks postępowania karnego ujmuje prawo do obrony jako prawo w ujęciu ogólnym, tj. do tzw. obrony materialnej, czyli do prowadzenia działalności obrończej przed stawianym zarzutem osobiście lub także przez obrońcę. W doktrynie wyróżnia się też tzw. obronę formalną,

traktowaną jako
akcja samego
obrońcy, choć tak
naprawdę chodzi tu
jedynie o prawo
do korzystania z
pomocy obrońcy,
jako że działania
obrończe przezeń
podejmowane są już
takie same jak
działania samego
oskarżonego,
stanowią zatem
obronę w ujęciu
ogólnym
(materialnym); tym
samym prawo do
obrony formalnej
(posiadania
obrońcy)

wyczerpuje się
przez
ustanowienie

tegoż, podczas gdy
prawo do obrony w
ujęciu materialnym
jest realizowane w
toku całego procesu.

Zasada prawa do
obrony podniesiona
została do rangi
zasady
konstytucyjnej (art.
42 ust. 2 Konstytucji
RP) i znajduje swoje
miejsce w traktatach
międzynarodowych
regulujących
zagadnienia praw
człowieka (art. 6 ust.
3 lit. c Europejskiej
Konwencji Praw
Człowieka i art.
14 ust. 3 lit. d
Międzynarodowego
Paktu Praw

Obywatelskich i Politycznych).

Obrona formalna, czyli korzystanie z pomocy obrońcy, oznacza, że oskarżony może wybrać sobie obrońcę bądź też wnieść o powołanie mu obrońcy z urzędu, gdy nie stać go na poniesienie kosztów działania adwokata z wyboru.

Korzystanie z pomocy obrońcy może jednak być niekiedy uznane przez ustawodawcę za obowiązek procesowy. Pojawia się wówczas tzw. obrona obligatoryjna bądź to z uwagi na osobę oskarżonego (jego przymioty mogące utrudniać samodzielną obronę), bądź też ze względu na wagę sprawy, która wymaga występowania fachowej pomocy prawnej po stronie oskarżonego. W takich wypadkach przy braku obrońcy z wyboru wyznacza się obrońcę z urzędu – jednak w przedmiotowej sprawie taka okoliczność nie zachodziła, zaś

oskarżony korzystał z obrońcy z wyboru.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż w przedmiotowej sprawie nie doszło do naruszenia prawa oskarżonego do obrony na etapie postępowania przygotowawczego (ani też na żadnym z następnych etapów postępowania).

Przedmiotowe zdarzenia miały miejsce w dniu 02 sierpnia 2020 roku oraz w dniu **12 września 2020 roku** (k.1). Z przedłożonego przez obrońcę adwokata M. K. upoważnienia do obrony wynika, iż zostało ono udzielone **w dniu 11 sierpnia 2020 roku** (k.39). M. P. był czterokrotnie słuchany na etapie postępowania przygotowawczego:

- 05 sierpnia 2020 roku – (k.30)

- w dniu 14 września 2020 roku – a zatem dwa dni po zdarzeniu, jakie miało miejsce w Tuszynie. Wówczas oskarżony przyznał się do zarzucanego mu czynu i

złożył wniosek o
dobrowolne
poddanie się karze
(k.15-16)

- w dniu 15
października 2020
roku podejrzany był
ponownie słuchany
w sprawie oraz
pouczony o prawie
do złożenia wniosku
zapoznanie się z
materiałami
ukończonego
postępowania (k.
48-49). Oskarżony
chciał skorzystać
z tego prawa i
akta sprawy zostały
mu udostępnione do
wglądu jeszcze tego
samego dnia (k. 55).

- 14 grudnia
2020 roku miało
miejsce ostatnie
przesłuchanie M. P.
(k. 65–66) jeżeli
chodzi o etap
przygotowawczy
niniejszego
postępowania.

W dniu 28
grudnia 2020 roku
skierowano akt
oskarżenia
przeciwko M. P. do
Sądu Rejonowego w
Piotrkowie
Trybunalskim (k.
128-129). W dniu
11 lutego 2021 roku
obrońca
oskarżonego zgłosił
się do udziału w
sprawie
przekładając
upoważnienie do

obrony M. P. opatrzone datą 08 lutego 2021 roku (k. 133-134). Wgląd do akt sprawy obrońca złożył dopiero w dniu 01 marca 2021 roku (k. 142), a zatem po wydaniu w sprawie wyroku nakazowego przez Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 11 marca 2021 roku (k. 137).

Przedstawiona wyżej po krótko, jak i dokładna analiza akt postępowania przygotowawczego wskazuje, iż wbrew twierdzeniom obrońcy nie doszło do naruszenia prawa do obrony przez oskarżonego. Po pierwsze oskarżony nie sygnalizował potrzeby kontaktu z obrońcą podczas przeprowadzanych z jego udziałem czynności procesowych, po drugie obrońca zgłosił się sam do sprawy w dniu 17 sierpnia 2020 roku (data wpływu do Komisariatu Policji w Tuszynie – k.38), po trzecie – i najważniejsze – obrońca od tego momentu, aż do wydania w sprawie wyroku nakazowego przez

Sąd Rejonowy nie wykazywał żadnego zainteresowania sprawą swojego klienta - nawet nie zapoznał się z aktami sprawy. Oskarżony zaś dobrowolnie poddawał się czynnościom, które były przeprowadzane z jego udziałem i stał na stanowisku, iż „przyznaje się w całości do zarzutu”, „chce skorzystać z prawa do odmowy składania wyjaśnień na tym etapie postępowania”, „chce dobrowolnie poddać się karze zaproponowanej przez prokuratora” – k.16, k.31, k.79, jak również zasygnalizował w dniu 15 października 2020 roku, iż „pouczony o prawie do złożenia wniosku o zapoznanie się z materiałami ukończonego postępowania oświadczam, że będę zaznajamiał się z aktami sprawy” (k.79). Przy czym ani razu nie zgłosił, by czynności te były przeprowadzane w obecności obrońcy, bądź też, że kontaktu z nim potrzebuje. Wręcz przeciwnie – mając obrońcę już w chwili zdarzenia z dnia 12 września

2020 roku, w ogóle o tym nie wspominał i gdyby nie fakt, że mecenas, z którym oskarżony już współpracował sam zgłosił się do sprawy, to w ogóle ta kwestia nie byłaby podnoszona w sprawie, bo oskarżony osobiście korzystał z prawa do obrony przyjmując określone postawy procesowe samodzielnie.

Ad. do zarzutu z pkt 1c

Wskazać należy, że przepis art. 193 § 1 kpk obliguje sąd do zasięgnięcia opinii biegłego lub biegłych, jeżeli stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga wiadomości specjalnych. Opinia biegłego winna zatem dotyczyć kwestii, których poznanie bezpośrednio przez sąd ze względu na konieczność posiadania wiadomości specjalnych. Celem postępowania karnego nie jest mnożenie opinii biegłych tylko dlatego, że wnioski

nie satysfakcjonują jednej ze stron postępowania karnego. Wiedza specjalistyczna obejmuje określenie warunków towarzyszących przedmiotowemu zdarzeniu. Rolą zaś sądu, a nie biegłego, jest dokonywanie ustaleń faktycznych ważących na treści orzeczenia, a będących efektem oceny zebranych dowodów. Rola biegłego sprowadza się do stwierdzenia konkretnego stanu pod względem przedstawionych mu okoliczności i ocena tego, czy stan ten mógł powstać (być wynikiem) w deklarowanych przez organy ścigania warunkach, czy jest to wykluczone. Ewentualnie dopuszczalne jest stwierdzenie przez biegłego, czy stan ten może być wynikiem innych sytuacji. Natomiast ocena tychże warunków i sytuacji - czy miały miejsce i które - należy do sądu, a nie do biegłego.

Uprawnieniem biegłego jest możliwość zaprezentowania różnych wersji

zdarzenia. Wnioski końcowe opinii biegłych z Pracowni Toksykologii Sądowej Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej (...) w Ł. dopuszczonych w niniejszej sprawie przekonują.

Szczególną uwagę należy zwrócić na fragment opinii znajdujący się na k. 194verte -196, gdzie specjaliści wyjaśniają, dlaczego przedstawiana przez oskarżonego wersja dot. czasu i ilości spożywanego przez niego alkoholu nie jest prawdopodobna.

Wyjaśniają, jak wygląda wchłanianie się alkoholu, uwzględniając przy tym schorzenia, na jakie choruje oskarżony, jak również kwestię ewentualnego "nadpicia", a więc spożywania alkoholu przez oskarżonego po zatrzymaniu samochodu.

W sprawie dopuszczono także opinię uzupełniającą, w której biegli odpowiedzieli na pytania obrońcy (k. 239-244). Słusznie podnoszą w niej, że wyniki badań

powietrza wydychanego przez M. P., nie wskazały na spożycie alkoholu tuż przed ich wykonaniem, co dokładnie zostało opisane we wcześniejszej opinii pisemnej (k. 242), jak również biegli podtrzymali swoje dotychczasowe stanowisko, że należy wykluczyć wersję spożycia przez oskarżonego alkoholu po zdarzeniu.

Sąd I instancji słusznie uznał, że dowód z opinii biegłych podlega - jak każdy inny dowód przeprowadzony w toku przewodu sądowego - ocenie zgodnie z regułami art. 7 kpk, przy czym istota tej oceny polega na tym, że nie chodzi tu o kwestie wiarygodności, jak przy dowodzie z zeznań i wyjaśnień, lecz o ocenę wartości rozumowania zawartego w opinii w kontekście pozostałych zebranych w sprawie dowodów.

Biegli podtrzymali swoje wnioski końcowe zawarte w opinii pierwotnej. W ocenie sądu

odwoławczego obie
opinie ze wszech
miar zasługują na
aprobatę. Biegli
wyjątkowo fachowo
wskazali na
stosowane przez
siebie metody,
szczegółowo i
drobiazgowo opisali
stan związany ze
spożywaniem
alkoholu,
uwzględniając
sylwetkę i cechy
szczególne
oskarżonego, co
pozwoliło im na
postawienie ocen
końcowych. Treść
w/w opinii tym
bardziej przekonuje
sąd o poprawności
wniosku, co do
niewiarygodności
oskarżonego jako
osobowego źródła
dowodowego.

Wobec powyższego
stwierdzić należy,
iż w sprawie
nie występowały
okoliczności, które
uzasadniałyby
sięganie po opinie
dodatkowe do
innych biegłych,
bowiem kwestie
sporne zostały w
sposób
wystarczający w
sprawie wyjaśnione.

Ad. do zarzutu z
pkt 1d

Uznając zarzut
obrony dot.
zaniechania

dopuszczenia przez sąd I instancji dowodu z eksperymentu procesowego i poczynienie ustaleń w zakresie czasu niezbędnego do przemieszczeń przez oskarżonego lub świadków we własnym zakresie, Sąd Okręgowy pozwoli sobie na wyjaśnienie pewnej kwestii.

Po pierwsze eksperyment procesowy jest czynnością dowodową polegającą na przeprowadzeniu doświadczenia lub odtworzeniu przebiegu stanowiących przedmiot rozpoznania zdarzeń lub ich fragmentów w celu sprawdzenia okoliczności mających istotne znaczenie dla sprawy. Jest on jednocześnie czynnością procesową przeprowadzaną przez organ procesowy oraz czynnością kryminalistyczną, gdy chodzi o sposób i metodę tej czynności (B. Hołyst, Kryminalistyka, s. 1009–1010; A. Bogusławicz ,

Kryminalistyczno-procesowe aspekty, s. 142). Czynność ta ma przede wszystkim charakter weryfikacyjny, sprawdzający możliwość pojawienia się określonego zdarzenia lub jego fragmentu. Decyzję o przeprowadzeniu eksperymentu podejmuje **organ procesowy**, oceniając, czy potrzebne jest sprawdzenie określonych okoliczności, wynikających z dotychczas uzyskanego w sprawie materiału dowodowego, czy też jest konieczna np. weryfikacja założeń przyjętych w wersji kryminalistycznej (E. Gruza, w: E. Gruza, M. Goc, J. Moszczyński, Kryminalistyka, s. 184–185).

Po drugie, jak podkreśla się w doktrynie, celami przeprowadzenia eksperymentu procesowego są:

- 1) sprawdzenie i ocena już zebranych dowodów, a więc takich, które pochodzą z innych źródeł dowodowych;
- 2) uzyskanie nowych dowodów;
- 3)

poznanie określonych związków zachodzących pomiędzy przedmiotami, a zjawiskami; 4) sprawdzenie i ewentualnie, dzięki temu, wyeliminowanie przyjętych wcześniej wersji śledczych (S. Rybarczyk, Eksperyment, s. 15 i n.; E. Gruza, w: E. Gruza, M. Goc, J. Moszczyński, Kryminalistyka, s. 185).

Po trzeciej: w orzecznictwie podnosi się, że dowód z eksperymentu procesowego ma walor akcesoryjny, weryfikujący uzyskane wcześniej informacje i ich przydatność dla dokonywania ustaleń faktycznych, eksperyment bowiem przeprowadza się, gdy jest to celowe dla sprawdzenia okoliczności wynikających z innych dowodów (wyr. SA w Krakowie z 28.8.2014 r., II AKa 129/14, KZS 2014, Nr 10, poz. 46). Eksperyment i jego wyniki świadczą **wyłącznie o teoretycznej**

możliwości zdarzenia, a nie o rzeczywistym fakcie, gdyż ten ustala sąd (wyr. SN z 19.7.2009 r., V KK 20/09, OSNwSK 2009, Nr 1, poz. 1558; wyr. SA w Krakowie z 12.4.2006 r., I AKa 12/06, KZS 2006, Nr 5, poz. 38; wyr. SA w Krakowie z 7.11.2012 r., I AKa 185/12, KZS 2012, Nr 12, poz. 53; wyr. SA w Krakowie z 6.9.2016 r., II AKa 116/16, KZS 2016, Nr 12, poz. 51).
Przy ocenie wyników eksperymentu konieczne jest w kontekście uprzednio postawionych przed przeprowadzeniem czynności pytań rozważenie, czy przyniósł on wynik pozytywny czy negatywny. W nauce podkreśla się, że wynik pozytywny wskazuje jedynie na prawdopodobieństwo zaistnienia pewnej sytuacji w przyjętych warunkach, co od strony dowodowej oznacza, że sytuacja taka mogła, choć niekoniecznie musiała mieć miejsce w rzeczywistości, dlatego też z punktu widzenia pewności wnioskowania korzystniejszy jest

wynik negatywny, na ogół pozwalający na twierdzenie o niemożliwości zajścia określonego zdarzenia (Z. Czeczot, T. Tomaszewski, Kryminalistyka, s. 201; B. Hołyst, Kryminalistyka, s. 774).

Reasumując:

Słusznie Sąd Rejonowy uznał, iż materiał dowodowy zebrany w sprawie nie wykazywał potrzeby sprawdzenia okoliczności przedmiotowego zdarzenia. W sprawie słuchani byli świadkowie, którym obrońca oskarżonego zadawał pytania. Ponadto byli powołani biegli z Pracowni Toksykologii Sądowej Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej (...) w Ł., którzy na wniosek obrońcy wydali uzupełniającą opinię w niniejszej sprawie. W poczet materiału dowodowego wchodzi także nieosobowe źródła dowodowe, którym nie sposób odebrać prymatu wiarygodności. W takiej sytuacji - wbrew

<p>twierdzeniom obrońcy - okoliczności przedmiotowego zdarzenia nie budziły wątpliwości, zatem słusznie w sprawie zaniechano dopuszczenia dowodu z eksperymentu procesowego w celach właściwie tylko weryfikacyjnych.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego, względnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Ze względów wyżej opisanych brak było podstaw do korekty zaskarżonego wyroku w kierunku postulowanym przez obrońcę tj. uniewinnienie oskarżonego M. P. od popełnienia zarzucanego mu czynu. Sąd</p>			

<p>Odwoławczy nie dostrzegł także podstaw do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie Trybunalskim</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Rozstrzygnięcie w zakresie winy i sprawstwa oskarżonego oraz (niekwestionowanej w skardze apelacyjnej)</p>		

zastosowanej represji karnej			
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy			
Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie z przyczyn wskazanych powyżej (3.1.)			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na	# art. 437 § 2 k.p.k.	

	nowo przewodu w całości		
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt 2	O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o treść art. 636 § 1 kpk i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) Sąd odwoławczy zdecydował się obciążyć oskarżonego kosztami procesu za postępowanie odwoławcze, albowiem jest osobą posiadającą zawód, majątek oraz wykonującym stałe zatrudnienie.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 6 kwietnia 2022 roku	

	wydany w sprawie II K 140 / 21		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana